

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1XOboE/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 6105205247
Dátum vydania rozhodnutia: 10.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6105205247.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti povinnému M. K., bytom R., XX B. G., B. K. M. A. a B. K., o vymożenie 620,89 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 3Er/223/2005, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16CoE/163/2013-91 z 24. apríla 2014, takto

rozhodol:

Konanie o odvolaní oprávnenej z a s t a v u j e.

Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.

Dovolanie oprávnenej o d m i e t a.

Povinný m á voči oprávnenej n á r o k na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 3Er/223/2005-67 z 11. januára 2013 exekúciu vedenú na základe notárskej zápisnice, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia, vyhlásil za neprípustnú a zároveň zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj „Exekučný poriadok“) v znení účinnom v čase rozhodovania súdu. Vychádzal zo zistenia, že obsahom predmetnej notárskej zápisnice je vyhlásenie advokáta Mgr. Tomáša Kušníra, ktorý v mene povinného uznal jeho dlh voči oprávnenej, pozostávajúci z istiny nesplateného úveru, úroku z omeškania, poplatku z úveru, trov právneho zastúpenia a trov za spísanie notárskej zápisnice a zároveň súhlasil s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že splnomocnenie pre Mgr. Kušníra na spísanie predmetnej notárskej zápisnice je súčasťou formulárovej zmluvy o úvere, ktorú povinný ako dlžník uzavrel s oprávnenu ako s veriteľom. Skutočnosť, že oprávnená v predtlačenej zmluve vopred určila osobu, ktorá bude konať za povinného, podľa názoru súdu spochybňuje základný predpoklad pre udelenie plnej

moci, a to, že splnomocnenec bude hájiť záujmy splnomocniteľa. Okrem toho predmetné zmluvné zastúpenie vzniklo v deň uzavretia zmluvy o úvere, kedy ešte žiaden dlh povinného neexistoval a nebolo zrejmé, či vôbec vznikne a v akej výške. V zmysle kogentného ustanovenia § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka je neprípustné, aby sa niekto vzdal práva (v danom prípade práva uznať dlh čo do dôvodu a výšky), ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Takáto dohoda je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Na základe zistenia, že plnomocenstvo udelené povinným Mgr. Tomášovi Kušnírovi v zmluve o úvere je neplatné, dospel súd prvej inštancie k záveru, že oprávnenou predložená notárska zápisnica nepredstavuje spôsobilý exekučný titul pre vedenie exekúcie, pretože nespĺňa znaky materiálnej a formálnej vykonateľnosti.

2. Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 16CoE/163/2013-91 z 24. apríla 2014 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“ alebo „OSP“) v znení účinnom do 31. decembra 2014. Ďalším výrokom zamietol návrh oprávnenej na prerušenie konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že plnomocenstvo udelené povinným Mgr. Tomášovi Kušnírovi v zmluve o úvere neoprávňovalo tohto advokáta na spísanie notárskej zápisnice v tom znení, v akom bola spísaná. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že povinný splnomocnil tretiu osobu, aby v jeho mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým sa povinný vzdal svojho práva uznať alebo neuzať prípadný záväzok (dlh), ktorý vznikne či nevznikne v budúcnosti, pričom v zmysle § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti, je neplatná. Povinnému tak bolo v čase, kedy ešte záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietať výšku „uznaného“ dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a ani určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať, či určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a v akom rozsahu) v budúcnosti nastanú. Okrem toho je zjavné, že zástupca povinného určil lehotu, dokedy má byť dlh zaplatený, bez splnomocnenia povinného.

3. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že zmluvná voľnosť povinného pri výbere splnomocneného zástupcu bola obmedzená. Odvolací súd k tomu poznamenal, že pri jedinej novej variante konkrétneho zástupcu zakomponovanej do predtlaču vopred pripravenej zmluvy o úvere, nemožno o slobodnej vôli dlžníka pri zvolení si zástupcu vôbec hovoriť. Navyše v rámci predmetnej zmluvy dlžník splnomocnil osobu, ktorá bola zjavne v kontakte s oprávnenou, o čom svedčí už len tá skutočnosť, že meno tejto osoby je súčasťou predtlačenej formulára vyhotoveného oprávnenou. Každá z týchto skutočností by sama osebe mala za následok vyslovenie absolútnej neplatnosti udeleného plnomocenstva. Na základe uvedeného odvolací súd zhrnul, že keďže plnomocenstvo bolo udelené neplatne, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených splnomocneným zástupcom v mene splnomocniteľa vzniknúť právne účinky pre osobu, v mene ktorej konal. V dôsledku toho ani predložená notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenej voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymožením by sa oprávnená mohla v rámci exekúcie domáhať.

4. Za nedôvodnú označil odvolací súd námietku oprávnenej, podľa ktorej súd prvej inštancie posudzoval súlad notárskej zápisnice ako exekučného titulu so zákonom už pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uznal exekučný titul za súladný, keďže udelil súdному exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Odvolací súd poukázal na to, že je povinnosťou súdu v každom štádiu vedenia exekúcie prihliadať na to, či sú naplnené formálne aj materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Súd môže a zároveň je povinný v tomto rozsahu skúmať exekučný titul v každom štádiu konania, na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu a pokiaľ zistí formálne či materiálne nedostatky exekučného titulu, majúce za následok jeho absolútnu neplatnosť, je táto skutočnosť postačujúca pre záver súdu o tom, že predmetná notárska zápisnica nemôže byť spôsobilým exekučným titulom. Výsloveniu uvedeného záveru nebráni ani existencia poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Výdanie poverenia na vykonanie exekúcie totiž netvorí prekážku veci rozsúdenej v zmysle § 159 ods. 3 OSP, pretože poverenie je len písomný doklad, ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie vykonávať exekúciu.

5. Pokiaľ oprávnená namietala, že konanie pred súdom prvej inštancie nebolo vedené kontradiktórne, odvolací súd k tomu uviedol, že postup súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil splnomocnenie obsiahnuté

v zmluve o úvere ako absolútne neplatné (ktorá neplatnosť potom dopadá aj na exekučný titul), neukrátil oprávnenú o právo tvrdiť skutočnosti vo svoj prospech a navrhovať dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Odvolaciu súdu je totiž z vlastnej úradnej činnosti známe, že oprávnená - vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré iniciuje na základe notárskych zápisníc, vydaných totožným notárom na základe splnomocnení totožného znenia, obsiahnutých vo formulárových spotrebiteľských zmluvách - je nepochybne dostatočne informovaná o názore súdov o neplatnosti splnomocnenia pre Mgr. Tomáša Kušníra v obdobných prípadoch. Uvedený názor súdu prvej inštancie preto v žiadnom prípade nebol pre oprávnenú prekvapujúci a oprávnená mala možnosť sa k nemu vyjadriť, či už priamo v návrhu na vykonanie exekúcie, alebo po tom, čo ju súd prvej inštancie vyzval na predloženie zmluvy o úvere spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, prípadne aj v ktorejkoľvek inej fáze exekučného konania. Právo tvrdiť skutočnosti vo svoj prospech a navrhovať dôkazy na preukázanie týchto tvrdení nemožno podľa názoru odvolacieho súdu vykladať tak, že je povinnosťou súdu upozorniť účastníka zastúpeného advokátom na možnosť toto svoje právo využiť, ale zahŕňa len povinnosť súdu vytvoriť podmienky pre to, aby tak účastník mohol bez zbytočných obmedzení urobiť a pokiaľ účastník toto svoje právo využije, je súd povinný sa s predloženými tvrdeniami, či dôkazmi procesným spôsobom vysporiadať. Odvolací súd tiež poukázal na to, že v prejednávanej veci založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie výlučne na listinných dôkazoch, ktoré mu predložila samotná oprávnená. Z uvedeného vyplýva záver, že zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k takému postupu, ktorý by predstavoval zásah do práva oprávnenej na súdnu ochranu. Ďalšími námietkami oprávnenej sa odvolací súd nezaoberal s poukazom na to, že súd prvej inštancie namietanými okolnosťami svoje rozhodnutie neodôvodnil.

6. Návrh oprávnenej na prerušenie odvolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP odvolací súd zamietol s odôvodnením, že v prejednávanom prípade neexistovala potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou výkladu únieového práva na Súdny dvor Európskej únie.

7. Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici - vo výroku zamietajúcom návrh oprávnenej na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP a čl. 267 Zmluvy fungovanej Európskej únie - podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP), napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP) a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

8. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená tiež dovolanie, v ktorom uviedla, že: 1. súdy oboch inštancií rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ OSP), 2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ OSP), 3. súdy opätovne konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ OSP), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 4. oprávnenej sa odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP) tým, že súdy nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, 5. konanie súdov je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP) a 6. napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP). Oprávnená (ďalej aj „dovolatelka“) žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň navrhla, aby bolo dovolacie konanie prerušené podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP a Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

9. Zo spisu vyplýva, že dovolanie oprávnenej bolo podané 26. júna 2014 a odvolanie 12. augusta 2014. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP).

Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP).

10. S účinnosťou od 1. júla 2016 bol tiež novelizovaný Exekučný poriadok (zákonom č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov), keď za § 9 boli vložené nové § 9a a § 9b, ktoré upravujú použitie ustanovení Civilného sporového poriadku v exekučnom konaní. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Podľa § 9a ods. 4 Exekučného poriadku, na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej.

12. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Podľa odseku 2, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

13. Jedným z neodstrániteľných nedostatkov procesných podmienok, ktoré spôsobujú, že súd musí konanie zastaviť, je nedostatok funkčnej príslušnosti (ktoréhokoľvek) súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdov. Keďže oprávnená svoje odvolanie podala ešte 12. augusta 2014 a podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 4 CSP platí, že konanie začaté do 30. júna 2016 na funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo, Najvyšší súd Slovenskej republiky svoju funkčnú príslušnosť na konanie o odvolaní oprávnenej skúmal v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase začatia odvolacieho konania. Dospel pritom k záveru, že nie je funkčne príslušný na prejednanie podaného odvolania oprávnenej a zároveň neexistuje zákonný dôvod na postúpenie veci inému (funkčne príslušnému) súdu.

14. Uvedený záver vyplýva zo znenia prvej vety § 201 OSP, v zmysle ktorej platilo, že účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Na konanie v prvom stupni boli v zmysle § 9 ods. 1 OSP zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodovali ako sudy prvého stupňa: a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 OSP). Krajské sudy boli tiež funkčne príslušné na rozhodovanie o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov (§ 10 ods. 1 OSP), zatiaľ čo Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa (§ 10 ods. 2 OSP).

15. V zmysle procesnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 je teda Najvyšší súd Slovenskej republiky funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa. Prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (viď § 9 ods. 2 OSP).

16. Rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávnenej na prerušenie konania, vydané po začatí odvolacieho konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím krajského súdu ako súdu odvolacieho a takéto rozhodnutie nie je možné napadnúť odvolaním (§ 201 OSP a contrario). Vzhľadom k tomu, že funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie odvolania oprávnenej nie je daná, Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu odvolacieho súdu zastavil bez toho, aby preskúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia (§ 161 ods. 2 CSP).

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania (ďalej aj „dovolač súd“), ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka exekučného konania, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, následne skúmal, či je dôvodný návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP.

18. V zmysle návrhu oprávnenej mal dovolací súd predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie prejudiciálne otázky nasledovného znenia:

„1./ Je možné za neprijateľnú zmluvnú podmienku považovať aj jednostranný právny úkon spotrebiteľa, ktorý má možnosť kedykoľvek odvolať a ktorým dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal v rámci zmluvy o úvere dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva, a na tomto základe zamietnuť exekúciu pohľadávky plynúcej z tejto zmluvy?

2./ Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujú vnútroštátne procesné aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni reálnej vymožitelnosti existujúcej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?“

19. Svoj návrh na prerušenie dovolacieho konania oprávnená odôvodnila tým, že Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť, posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníci konania boli zbavení právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu úniového práva a následnej aplikácie vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

20. Obligatorne prerušenie konania na účely podania prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie upravuje aj Civilný sporový poriadok, a to v ustanovení § 162 ods. 1 písm. c/, podľa ktorého súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, t. j. podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodný článok 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva). Podľa § 438 ods. 1 CSP je toto ustanovenie možné primerane aplikovať aj v dovolacom konaní.

21. K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad je možné uviesť uznesenia z 22. augusta 2013, sp. zn. 4Cdo/24/2013, z 21. augusta 2013, sp. zn. 5ECdo/40/2013, z 26. júla 2013, sp. zn. 2ECdo/63/2013, z 9. júla 2013, sp. zn. 4Cdo/326/2012 a z 3. júla 2013, sp. zn. 3Cdo/34/2013, na ktoré dovolací súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP, má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

22. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP časť vety pred bodkočiarkou) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

23. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania oprávnenej posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď oprávnená toto dovolanie podala. S prihliadnutím na dátum podania dovolania (26. júna 2014) dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania oprávnenej neaplikoval ustanovenia novely Občianskeho súdneho poriadku uskutočnenej zákonom č. 353/2014 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2015, konkrétne ustanovenie § 237 ods. 2 OSP, podľa ktorého dovolanie podľa § 237 ods. 1 OSP nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku. Dovolací súd napriek absencii prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2015, v zmysle ktorého by právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred nadobudnutím účinnosti predmetnej novely, mali ostať zachované, považoval tento svoj postup za súladný s ochranou legitímnych očakávaní dovolateľky (ako súčasti práva na spravodlivý proces), že spôsob prejednávania jej dovolania sa bude riadiť právnou úpravou platnou v čase začatia dovolacieho konania.

24. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky - viď konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Oboer/291/2013,

1Oboer/216/2014, 1Oboer/235/2014, 1Oboer/258/2014 a 1Oboer/277/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje, poukazuje na ne, a preto ďalšie dôvody už neuvádza (§ 452 ods. 1 CSP).

25. Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd tvrdených dovolateľkou (§ 237 písm. a/, b/, d/, f/ OSP) a nevyšli najavo ani iné vady konania uvedené v § 237 OSP, pričom prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 OSP, dovolací súd podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol dovolanie oprávnenej ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

26. Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Povinnému ako úspešnému účastníkovi dovolacieho konania vznikol voči oprávnenej nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania povinného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.